

чал.

Но Асен не ги видя.

29

Между куманските бежанци имаше и няколко монголски пленници, които узите водеха със себе си като заложници, за да могат по-късно да поискат от хан Октай връщането на няколко техни вожди, пленени при боя в Капчак. Иоан Асен беше любопитен да ги види, да ги разпита, да узнае от къде произлиза страшната мощ на тяхното нападение, силата на огромното им царство.

Преди да замине за Царева ливада, където щеше да настани челядта си за през лятото, той пожела да му бъде доведен пленения военачалник Чагада.

Монголецът биде докаран от дружина кумани. Обкован в тежки вериги, бос, гологлав. Той падна на колене пред самодържеца, целуна нозете му, остана така, със сведено до земята чело и протегнати напред ръце. На ушите му блестяха златни обици. Дългата му черна коса бе заплетена в плитка, която почва от темето. *Свалиха веригите му.*

— Стани — му каза кротко царят. — Разправи ни как живеете във вашите аули, на какви закони се подчинявате, кой ви кара да нападате с такава неудържима мощ, да унищожавате всичко, което се изпречи пред вас. *Света* ли искате да довършите?

Дивият бранник се изправи. В движенията му имаше нещо благородно, изпълнено с достойнство. Жълтото му лице отблъскваше състрашната си грозота, ала тесните му очички гледаха с настойчиво равнодушие тоя, който държеше живота му в ръцете си.

— Чашият велик хан иска да завладее целия свят... Най-първо да покори изтока, а после и запада... Да създаде *на* не земята само една държава, с един господар...

Как всички световни завоеватели си приличат... — си помисли Асен — от Цезар, *и* Анибал до Александър Македонски, *до* Атила и